

פרשת בשלח

יו"ד שבט ה'תשל"ב

הנחה פרטית בלתי מוגה

ניתנת כאן הוראה נפלאה: מודיעים לנו שהעולם שבו חי חמי הרבי, והוא מסר את ההוראה עבור הימים והשנים שיהיו אחרי זה - זהו עולם שהוא "גן". זה לא סתם שדה שמצמיח תבואה, זהו גן שמניב פירות.

יותר מזה, זה לא סתם גן של מישהו, שבו החשיבות של הפירות היא בהתאם לערכו של בעל הפרדס והגן, והוא מסתפק בכך שלפירות תהיה רק חשיבות מסוימת. ולכן הוא מבהיר מלכתחילה שהפסוק אומר שזהו "גני". הקב"ה אומר שהעולם הזה הוא הפרדס שלו.

יותר מזה, זה לא פרדס בעל חשיבות משנית, עראית, אלא זהו "גנוני", דירת קבע: העיקר והעצמיות של השכינה שוכן דווקא בעולם הזה. ולכן, בין אם אנחנו מבינים איך זה ייתכן, ובין אם לא מבינים את זה, הרי תורת אמת אומרת שזה כך, וזה נמסר לנו בתור הוראה ליום ההסתלקות ויום ההילולא של הרבי. וההוראה היא שהעולם - מבלי להתחשב במה שרואים בעיני בשר - עניינו הוא גן, ולא סתם גן ששייך לסתם מישהו, אלא "גני", הגן של הקב"ה. גם ביחס להשראת השכינה, ישנם שינויים בין אופן הימצאותו של הקב"ה במקום זה או במקום אחר.

ואף על פי ש"את השמים ואת הארץ אני מלא" באופן שווה, עדיין ישנם שינויים של דרגות בזה. המשנה מציינת ש"עשר קדושות הן", עשר דרגות של קדושה: החל מהאופן שבו הקב"ה מתגלה בקודש הקודשים, ועד לאופן שבו הוא מתגלה בדרגת הקדושה הכי תחתונה, והאופן שהוא מתגלה בחוץ לארץ. אבל הצד השווה שבכל אלו הוא שאפילו בדרגה הכי תחתונה, זהו עניין של "גני", גנו של הקב"ה, וזה נהיה באופן של "גנוני", דירת קבע דירתו העיקרית של הקב"ה היא דווקא בפרדס ובגן זה.

ואז, אפילו אם האדם איננו מבין את זה, הרי הוא יודע שתורת אמת אומרת לו שזה כך, ולכן ברור שזאת האמת. ואז הוא מסתכל על העולם באופן שונה. וכאשר הוא מסתכל באופן שונה, הוא רואה דברים שבהסתכלות בעיני בשר, כשמסתכלים בשטחיות ובמבט ראשוני, לא מבחינים בהם. כעת הוא יודע מה עליו לחפש, והוא מסתכל בכיוון זה, במטרה למצוא את מה שמסתתר מתחת הקליפה החיצונית- הפירות של הגן הזה.

וכאשר הוא מחפש בכיוון הנכון, מובטח לו שהוא ימצא אותם, מכיוון שתורת אמת מודיעה לו שהם נמצאים שם.

וכשהוא יודע שהוא בוודאי ימצא אוצר יקר מכל יקר - פירות שהקב"ה מעיד עליהם שאלה הם הפירות של ה"פרדס" שלו, של המקום שבו הוא נמצא, ש"עיקר השכינה ב[עולמות ה]תחתונים היתה" - הרי ביחס לערכם של הפירות היקרים, הוא לא יפחד ולא יירתע מלהשקיע כל השתדלות וכל יגיעה. הוא לא ירשה לעצמו להסיח את הדעת, להתעסק בדברים צדדיים, משום שהוא יודע שממתין לו אוצר יקר מכל יקר, היכולת לגלות בעולם כי הוא "גנו של הקב"ה" ובאופן של "עיקר השכינה".

פרשת בשלח

זוהי, לפי הסברה זו, ההוראה שניתנה ליום ההילולא ויום ההסתלקות של הרבי, על מנת שניקח אותה אתנו עבור כל השנים כולן, ומיום זה - עבור כל השנה, עד ליום העשירי בשבט בשנה הבאה עלינו ועל כל ישראל לטובה: עלינו לדעת שאנו חיים בעולם נפלא!

היצר הרע משתדל בכל האופנים להסתיר את היופי של העולם הזה, על מנת לייאש אותנו, חס ושלום, או על כל פנים, שנעשה רק מה שנדרש כדי שנצא ידי חובתנו. אבל אם נזכור שזוהי "אומנותו" של היצר הרע - ולשם כך הוא נברא, כדי להסתיר את האמת - אין שום פלא בכך שהוא מוצא כל מיני פיתויים והסתות.

ואזי הולך האדם לבטח דרכו - דרך מלכו של עולם זה הקב"ה, שהוא גילה לנו על ידי עבדיו - "מאן מלכי רבנן", ובכל דור ודור על ידי הנשיא שלו, ובדורנו - נשיא הדור, הרבי בעל ההילולא. ואנו הולכים "לבטח", מכיוון שמובטח לנו שנגיע אל היעד, ונמצא את הפירות של הגן, של "גנוני", דירת הקבע של הקב"ה.